

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Добрич, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Данчо Й. Димитров

при участието на секретаря Илияна Ст. Георгиева
като разгледа докладваното от Данчо Й. Димитров Административно наказателно дело № 20213230200321 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе следното предвид:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Й. Д. М., ЕГН *****, с адрес: ***** срещу наказателно постановление № 21-0851-000074 от 27.01.2021 г., издадено от Началника на сектор „Пътна полиция” към ОДМВР - Добрич, с което на Й. Д. М., ЕГН *****, с адрес: ***** за нарушение по:

- чл. 96 от ЗДвП, на основание чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 20 /двадесет/ лв.

- чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания ГЛОБА в размер на 50 /петдесет/ лв. и
ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МОТОРНО ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО за срок от 1 /един/ месец.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление, като неправилно и незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила.

В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя поддържа жалбата.

Въззиваемата страна в съдебно заседание не се представлява, в писмено становище се иска съдът да остави жалбата без последствие и да потвърди

наказателното постановление.

Добричкят районен съд, като разгледа жалбата и събраните доказателства намира за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения 7-дневен срок и от лице, което има правен интерес.

Независимо от основанията, посочени от жалбоподателя, съдът подложи на цялостна проверка атакувания административнонаказателен акт, какъвто е обхватът на въззивната проверка, при което констатира следното:

В процесния случай административнонаказателното производство е започнало с акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 304850/13.01.2021 г., съставен в законоустановените срокове от компетентното длъжностно лице, съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и да осъществяват контролна дейност по Закона за движението по пътищата, която заповед е служебно известна на съдебния състав. Съгласно т. 1.1.2 от заповедта, на полицейските органи от секторите „Пътна полиция” (СПП) в областните дирекции на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) е възложено да издават фишове и да съставят актове за установяване на административни нарушения по Закона за движението по пътищата. Няма спор в настоящия случай, че актосъставителят М. Б. К. е именно младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция” при ОДМВР - Добрич.

АУАН е съставен в присъствие на нарушителя, документирано с подписа му и в присъствие на един свидетел, за който изрично е вписано, че е свидетел при установяване на нарушението, надлежно е връчен на нарушителя и съдържа необходимите реквизити по чл. 42 от ЗАНН. При съставянето на акта, който е бил електронно генериран, нарушителят е заявил, че има възражения, поради което и в акта е отбелязано: „*Имам възражения*“ /цитат/. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят е депозирал писмени възражения по акта пред наказващия орган. Съобразно дадените му правомощия, наказващият орган е извършил проверка на спорните обстоятелства, като е оставил възраженията на жалбоподателя без уважение, приемайки, че АУАН е законосъобразен и правилен, в която насока е бил

изготвен и писмен отговор до Й. Д. М. с рег. № 851000-885/20.01.2021 г. /л. 17 от делото/. Във връзка с извършеното разследване на спорните обстоятелства са били изготвени и докладните записки от актосъставителя М. Б. К. - младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Добрич /л. 12/ и С.А. - инспектор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Добрич /л.л. 10-11 от делото/. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че именно въз основа на дадените му правомощия по чл. 52, ал. 4, изр. второ от ЗАНН, наказващият орган е възложил разследването на друго длъжностно лице от същото ведомство /виж резолюция, поставена върху възражение с рег. № 851000-752/18.01.2021 г. – л. 5 от делото/, след което наказващият орган се е произнесъл по преписката, като е проверил акта с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, преценявайки възраженията и събраните доказателства.

Следва да се отбележи, че преди да състави АУАН актосъставителят е изяснил фактическата обстановка на извършеното пътнотранспортно произшествие, посещавайки местопроизшествието и придобивайки непосредствени възприятия, снемайки устни обяснения от участниците в пътнотранспортното произшествие, както и съпоставяйки причинените щети по двата автомобила. Също така свидетелят Б. Р. АНДР. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Добрич е изготвил и Протокол за ПТП № 1750780 от 13.01.2021 г. /л. 31 от делото/, в който протокол е описал обстоятелствата, нарушението, причините, условията за ПТП, както и щетите на МПС.

Обстоятелството, че актът е съставен в присъствието само на един свидетел не е съществен порок, тъй като съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН е необходимо актът да бъде подписан поне от един от свидетелите, посочени в него, което е достатъчно за неговата валидност. Критерият за същественост или не на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса. В случая липсата на втори свидетел в акта не води до тази хипотеза. В действителност в АУАН не е посочен ЕГН на свидетеля Б. Р. АНДР. /съобразно действащата към датата на съставяне на акта разпоредба на чл. 42, т. 7 от ЗАНН/, но това не е съществено процесуално нарушение, тъй като е посочен адрес по местоработата му и установяването на самоличността му от наказващия орган и съда е гарантирано.

В случая е приложима разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, съгласно която наказателното постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, щом е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС е категорично, че въпросът, дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко с оглед на това, доколко те са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен.

За пълнота на изложението съдът намира за нужно да отбележи и следното:

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд, при ПТП с материални щети /какъвто е настоящия случай/ се съставя протокол образец № 2. При наличието на официален документ – Протокол за ПТП, съставен на основание чл. 125а от ЗДвП и съответните текстове от цитираната Наредба, въззивната инстанция не споделя доводите на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения поради съставянето на АУАН в присъствие само на един свидетел, предвид факта, че АУАН е съставен в хипотезата на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН – въз основа на съставен Протокол за ПТП. Последният е официален свидетелстващ документ и като такъв е годно основание за съставяне на акт за установяване на административно нарушение, като в този случай самият закон – ЗАНН регламентира, че актът може да се състави и в отсъствие на свидетели. Ето защо съставеният в присъствието само на един свидетел - неочевидец на нарушението акт, не прави същия незаконосъобразен на това основание /В тази връзка виж Решение № 155/23.06.2020 г. по к.а.н.д. № 171/2020 г. на АдмС – Добрич, постановено по идентичен случай/.

Въз основа на съставения АУАН е било издадено и обжалваното наказателно постановление /НП/. Същото е издадено в рамките на давностния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, както и в инструктивния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН от компетентния административнонаказващ орган, съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г.

на Министъра на вътрешните работи относно определяне на длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и да осъществяват контролна дейност по Закона за движението по пътищата, която заповед е служебно известна на съдебния състав, съдържа необходимите реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е надлежно връчено на нарушителя.

Следва да се отбележи, че направеното описание в АУАН и в издаденото въз основа на него НП съответства на законовото изискване за пълно, ясно и недвусмислено словесно описание на нарушенията, тъй като са посочени всички елементи на съставите, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени, поради което съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че АУАН и НП не отговаряли на изискванията на процесуалните норми.

Както вече бе посочено, преди да се произнесе по преписката, наказващият орган е проверил акта с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, като е било извършено разследване на спорните обстоятелства. Тук е мястото да се посочи, че в оперативната самостоятелност на наказващия орган е да прецени достатъчни ли са събраните доказателства, за да бъде ангажирана наказателната отговорност на определено лице, явяващо се субект на нарушението, като непосочването на доказателствата, които го потвърждават не е съществено процесуално нарушение, поради което не могат да бъдат споделени и доводите на жалбоподателя, че неизпълнението от наказващия орган на задълженията му по чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. последно от ЗАНН засяга наказателното постановление в степен, водеща до неговата отмяна.

В жалбата се навеждат и доводи, че липсата на мотиви в НП относно неприлагането на чл. 28 от ЗАНН било основание за отмяна на НП.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя и в тази насока, тъй като разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН не изисква наказателното постановление да съдържа мотиви, като е достатъчно да е налице описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. Същото важи в пълна степен и относно преценката на наказващия орган относно приложението на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН. С други думи - непосочването на

мотиви в НП за неприложимостта на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН в случая не опорочава наказателното постановление.

Предвид изложеното съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно в процесуален аспект.

Тъй като жалбоподателят е санкциониран за две нарушения, съобразявайки разпоредбата на чл. 301, ал. 2 от НПК, съдебният състав следва да обсъди и реши въпросите по ал. 1 за всяко нарушение поотделно.

АУАН е редовно съставен, предвид което се ползва, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДв.П с доказателствена сила за отразеното в него до доказване на противното.

Относно нарушението по чл. 96 от ЗДвП:

АУАН е съставен на Й. Д. М. за това, че на 13.01.2021г., в 16:30 часа в гр. Добрич, на бул. *****, управлявайки собствения си лек автомобил „***** с рег. № *****, при работещ двигател и трансмисия в позиция заден ход, слиза от автомобила без да се е убедил, че той няма да се приведе в движение, като автомобилът потегля назад и блъска паркирания зад него товарен автомобил ***** с рег. № *****, с което допуска пътнотранспортно произшествие с материални щети по автомобилите - нарушение по чл. 96 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и обжалваното наказателно постановление, с което Й. Д. М. е санкциониран за това, че на 13.01.2021г., в 16:30 часа в гр. Добрич, на бул. *****, управлявайки собствения си лек автомобил „***** с рег. № *****, при работещ двигател и трансмисия в позиция заден ход, слиза от автомобила без да се е убедил, че той няма да се приведе в движение, като автомобилът потегля назад и блъска паркирания зад него товарен автомобил ***** с рег. № *****, с което допуска пътнотранспортно произшествие с материални щети по автомобилите - нарушение по чл. 96 от ЗДвП.

Актосъставителят и наказващият орган са приели, че Й. Д. М. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 96 от ЗДвП, съгласно която, водачът на спряно за престой или паркирано пътнотранспортно средство е длъжен да вземе мерки то да не може да се приведе в движение или да потегли само.

За това нарушение, на основание чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от описаната в акта, съставен на Й. Д. М. и издаденото въз основа на него наказателно постановление. Разпитани като свидетели в съдебно заседание актосъставителят М. Б. К. и свидетелят Б. Р. АНДР. потвърждават констатациите в акта.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите М. Б. К. и Б. Р. АНДР., които са еднопосочни, логично подредени и безпротиворечиви, като липсва индиция за тяхната заинтересованост.

Съдът кредитира и показанията на водача на товарния автомобил ***** с рег. ***** - свидетелят ИВ. К. К., чийто показания са логично подредени и безпротиворечиви, както и в унисон с показанията на свидетелите М. Б. К. и Б. Р. АНДР.. Няма основание да не се дава вяра на тези свидетели, нито да се счита, че техните показания не са достатъчни за несъмнено установяване на обективната истина.

Съдът кредитира и показанията на свидетелите С.Х.В. и П.И.Р., дотолкова, доколкото същите не са очевидци на настъпилото пътнотранспортно произшествие, а с показанията си възпроизвеждат факти и обстоятелства, свързани със здравословното състояние жалбоподателя Й. Д. М..

Жалбоподателят оспорва така вмененото му нарушение. Както с възражението си пред наказващия орган, така и с жалбата навежда доводи, че не е извършил вмененото му нарушение, както и, че по товарния автомобил не са били причинени щети.

От теорията е известно, че експертизата не съставлява средство за установяване на доказателства, а само способ за изясняване на някои обстоятелства по делото, за които са нужни специални знания. В случая показанията на разпитаните по делото свидетели, както и твърденията на жалбоподателя, доколкото са били необходими специални научни знания от областта на техниката, са проверени посредством назначената и изготвена в хода на съдебното следствие Автотехническа експертиза /АТЕ/. Видно от заключението на вещото лице по назначената, изготвена, неоспорена и приета от съда АТЕ, механизмът на настъпване на пътнотранспортното произшествие е следният:

На 13.01.2021 г., в гр. Добрич, на паркинга на фирма „Интерагри“ /„ТОСС“ АД/, намиращ се по бул. „3-ти март“, пред офиса на „ТОСС“ АД е

бил паркиран лекият автомобил „*****“ с рег. № *****, като предната част на автомобила е била насочена към сградата на дружеството, т.е. се е намирала на края на паркинга, а задната част на автомобила е била насочена към средата на паркинга. Пътната настилка е била асфалтова, мокра. Произшествието е станало през светлата част на денонощието при ясно време.

Около 16:30 часа, собственикът на лекия автомобил „*****“ с рег. № *****, Й.М. се качил в автомобила си, привел двигателя в работен режим, включил предавателната кутия на задна скорост и завъртайки волана в ляво потеглил, като е имал намерение да извърши маневра завиване наляво на заден ход и след това да продължи движението си напред към бул. „3-ти март“. В този момент, в ляво от него и малко зад него е спрял товарният автомобил „*****“ с рег. № *****, собственост на „АИС ФМ 2013“ ЕООД, управляван от свидетеля ИВ. К. К.. Водачът на лекия автомобил „*****“ с рег. № *****, Й.М. бързал да отиде при личния си лекар, понеже имал определен час за посещение, поради което подразнен от начина на спиране на товарния автомобил на паркинга и в близост до автомобила му, преустановил движението си. Й.М. слезъл от автомобила си, оставяйки двигателя да работи, като предавателната кутия останала включена на заден ход, а волана завъртян наляво. В първият момент потеглянето на автомобила е било задържано от включения парктроник, според водача му, но впоследствие лекият автомобил потеглил на заден ход и извършвайки маневра завиване наляво, се е насочил със задната лява част на купето към дясната странична част на товарния автомобил „*****“ с рег. № *****. В следващия момент настъпил удар на задната лява част на лекия автомобил „*****“ с рег. № ***** в областта на левия ъгъл на задната му броня с дясната странична плъзгаща врата на товарния отсек на товарния автомобил „*****“ с рег. № *****. В момента на съприкосновението между двата автомобила, надлъжните оси на купета им са сключвали ъгъл около 30-45 градуса. В резултат на удара между двата автомобила са настъпили повреди по дясната странична плъзгаща врата и нейната противоударна лисна на товарния автомобил „*****“ с рег. № *****, облицовката на задната броня в ляво, гивната на задния ляв светлоотражател и стъклото на задната лява комбинирана светлина на лекия автомобил „*****“ с рег. № *****.

Начина по който е бил спрял водачът на товарния автомобил „*****“ с рег. № ***** на паркинга и разположението му след произшествието е

позволило на водача на лекия автомобил „*****“ с рег. № *****, чрез извършването на маневри да напусне мястото на произшествието в посока бул. „3-ти март“.

Видно от заключението на вещото лице, установеният механизъм на настъпване на пътнотранспортното произшествие съответства на гласните доказателства, обективирани посредством показанията на свидетелите М. Б. К., Б. Р. АНДР. и ИВ. К. К., което е допълнително основание за тяхното кредитиране.

Описаната фактическа обстановка се доказва от събраните по делото доказателства. Гласните такива, включващи показанията на разпитаните в хода на съдебното дирене свидетели М. Б. К., Б. Р. АНДР., ИВ. К. К., С.Х.В. и П.И.Р. са еднопосочни, логично подредени и безпротиворечиви. Гласните доказателства са безпротиворечиви и кореспондират със заключението на вещото лице по изготвената Автотехническа експертиза, проверена в съдебно заседание по реда на чл. 282 от НПК и приета като обективно и компетентно изготвена, както и с приложените по делото писмени доказателства, приобщени по приключване на съдебното дирене и на основание чл. 283 от НПК към доказателствения материал по делото: снимков материал на процесните автомобили, изготвен от служителите на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Добрич, справка картон на водача, протокол за ПТП № 1750780 от 13.01.2021 г., материалите, предоставени от „Дженерали Застраховане“ АД по регистрирана претенция /щета/ № 210769028, рецептурни бланки – НЗОК и служебна бележка от д-р Таня Великова, удостоверяваща, че на 13.01.2021 г. Й. Д. М. е имал записан част – 16:45 часа за преглед и изписване на животоспасяващи и животоподдържащи средства срещу диабет и сърдечносъдова болест.

Така установената фактическа обстановка води до следните правни изводи:

Съдът намира за безспорно установени всички елементи на възведения състав. Съдържащите се в писмените доказателства данни сочат по безспорен начин времето и мястото на извършване на процесното деяние. Гласните доказателства са безпротиворечиви, че именно жалбоподателят е управлявал въпросното моторно превозно средство.

Съгласно разпоредбата на & 6, т. 30 от допълнителните разпоредби на Закона за движение по пътищата, „Пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътнотранспортно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътнотранспортно средство, път, пътнотранспортно съоръжение, товар или други материални щети.

По делото безспорно е установено, че по двата автомобила, участвали в

пътнотранспортното произшествие са причинени щети, описани в протокол за ПТП № 1750780 от 13.01.2021 г., обстоятелство, потвърдено и посредством заключението на вещото лице по изготвената АТЕ в съдебно заседание, т.е. налице е пътнотранспортно произшествие по смисъла на закона.

С оглед изложеното съдът намира твърденията на жалбоподателя за недостоверни и като израз на защитната му позиция, тъй като същите се оборват по категоричен начин от останалите, събрани по делото гласни и писмени доказателства, подкрепени със заключението на вещото лице по изготвената, неоспорена и приета от съда автотехническа експертиза.

С други думи – доказателствената сила на АУАН не само че не е оборена, но и фактическата обстановка, описана в него и в НП е безспорно установена в съдебно заседание.

Съгласно задължителната съдебна практика – Постановление № 1 от 17 януари 1983 г. по н.д. № 8/82 г., Пленум на ВС, в понятието „управление” се включват всички действия или бездействия с механизмите или приборите на моторните превозни средства или машини, както и задължителните разпореждания на оправомощено лице, независимо дали превозното средство или машината е в покой или в движение, когато тези действия са свързани с опасност за настъпване на съставомерни последици. Иначе казано – със слизането от автомобила, оставен с работещ двигател и трансмисия в позиция заден ход, без да бъдат взети мерки същият да не може да се приведе в движение, деянието се явява съставомерно, тъй като е налице „управление” на моторното превозно средство.

Ето защо, съдът намира, че Й. Д. М. е управлявал моторното превозно средство, респективно – моторното превозно средство участва в движението, поради което М. се явява субект на нарушението, за което е наказан.

Релевантни за наказателната отговорност, респективно – административнонаказателната отговорност са само онези нарушения на правилата за движение по пътищата, допуснати от нарушителя, които се намират в пряка причинна връзка с настъпилите общественоопасни последици.

Съдът намира, че жалбоподателят, управлявайки автомобила си е нарушил следното правило за движение по пътищата, съгласно ЗДвП, а именно чл. 96 от ЗДвП: „Водачът на спряно за престой или паркирано пътно превозно средство е длъжен да вземе мерки то да не може да се приведе в

движение или да потегли само“.

Именно нарушението на правилата за движение по пътищата – чл. 96 от ЗДвП от страна на жалбоподателя е в пряка причинна връзка с настъпилите общественоопасни последици.

Т.е., нарушението на императивното правило на чл. 96 от ЗДвП от страна на жалбоподателя се намира в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, тъй като същият е слязъл от управляваното от него моторно превозно средство, без да е взел мерки то да не може да се приведе в движение или да потегли само.

Деянието е извършено от Й. Д. М. при формата на вината – престъпна небрежност /несъзнавана непредпазливост/, тъй като същият, управлявайки моторното превозно средство не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

В случая, водачът на моторното превозно средство е бил задължен да предвиди настъпването на общественоопасните последици по силата на нормата на чл. 96 от ЗДвП, вменияваща му в задължение преди да слезе от управлението от него автомобил, да вземе мерки той /автомобилът/ да не може да се приведе в движение или да потегли сам.

С оглед изложеното, съдът намира така описаното нарушение по чл. 96 от ЗДвП за доказано, поради което законосъобразно на основание чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП, административнонаказващият орган е санкционирал жалбоподателя.

По отношение на наложеното наказание:

Предвиденото наказание по чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е глоба в размер от 20 до 150 лева. Наложено от административнонаказващият орган наказание е в минималния, предвиден в закона размер, а именно - глоба в размер на 20 лв., поради което не подлежи на преразглеждане от съда.

Конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано по чл. 28 от ЗАНН с оглед значимостта на охраняваните с нарушената материално правна норма обществени отношения. Обект на защита са обществените отношения по опазването животът и здравето на участниците в движението по пътищата. В този ред на мисли съдът намира за нужно да отбележи, че нарушението, извършено от Й. Д. М. се отличава с висока степен на обществена опасност на деянието. Фразата „висока степен на обществена опасност на деянието“ е твърде слаба, когато става въпрос за честотата на

извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата. Особено укорими са нарушенията, извършвани от водачите на моторни превозни средства, довели до причиняване на пътнотранспортни произшествия, отчитайки, че управлението на моторно превозно средство е правнорегламентирана дейност с безспорно голям риск за водача, пътуващите с него и всички останали участници в движението – водачи, пътници и пешеходци.

При това положение съдът намира, че така наложеното наказание е справедливо и би изпълнило целите на наказанието – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, така както визира чл. 12 от ЗАНН.

Относно нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП:

Жалбоподателят е санкциониран за това, че на 13.01.2021 г., в 16:30 часа в гр. Добрич, на бул. *****, управлявайки собствения си лек автомобил „***** с рег. № *****, при работещ двигател и трансмисия в позиция заден ход, слиза от автомобила без да се е убедил, че той няма да се приведе в движение, като автомобилът потегля назад и блъска паркирания зад него товарен автомобил ***** с рег. № *****, с което допуска пътнотранспортно произшествие с материални щети по автомобилите. Водачът, като участник в пътнотранспортно произшествието не изпълнява задължението си да остане на място и без да уведоми компетентните служби за контрол на МВР, напуска местопроизшествието – нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

Водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. /чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП/.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от описаната в акта, съставен на Й. Д. М. и издаденото въз основа на него наказателно постановление. Конкретните обстоятелства по

нарушението са установени от показанията на свидетелите М. Б. К., Б. Р. АНДР., ИВ. К. К., С.Х.В. и П.И.Р., които съдят кредитира по съображенията, изложени относно нарушението по чл. 96 от ЗДвП.

Както е известно от теорията, формата на вината се извежда от фактите, касаещи поведението на нарушителя. В настоящия случай, анализирайки поведението на М., съдът намира, че същият е възприел съприкосновението между двата автомобила. В тази насока са и твърденията на жалбоподателя, изложени в жалбата, че е установил, че по товарния автомобил не са били причинени щети, поради което и напуснал мястото, тъй като имал записан час за преглед при личния си лекар.

Иначе казано – видно от събраните гласни доказателства, подкрепени със заключението на вещото лице по изготвената АТЕ, Й. Д. М. е извършил нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, тъй като е следвало без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието, а не да напуска местопроизшествието и да бъде издирван от водача на товарния автомобил „*****“ с рег. № ***** - свидетелят И.К. и полицейските служители.

За пълнота на изложението съдът намира за нужно да отбележи, че именно защото жалбоподателят Й.М., като участник в пътнотранспортното произшествие е напуснал местопроизшествието, то свидетелят И.К. е подал сигнал на Единния европейски номер за спешни повиквания /ЕЕНСП/ 112, в резултат на който сигнал, служителите от сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - Добрич, а именно – свидетелите М.К. и Б.А. са предприели съответните законови действия, с оглед установяването и издирването му.

С това си поведение, Й.М. е нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие, тъй като е продължил движението си, като единствено своевременните действия на полицейските служители са довели до неговото издирване и предприемане на съответните действия по санкционирането му, поради което правилно нарушението е подведено под санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

С оглед изложеното, въззивната инстанция намира така описаното нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП за доказано, поради което законосъобразно, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, административнонаказващият орган е санкционирал жалбоподателя.

По отношение на наложените наказания: Предвидените кумулативно

административни наказания по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. Наложеният от административнонаказващият орган наказание са в минималния, предвиден в закона размер, а именно - глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 месец, поради което не подлежат на преразглеждане от съда.

Съдът намира, че конкретното нарушение не би могло да бъде квалифицирано по чл. 28 от ЗАНН с оглед значимостта на охраняваните с нарушената материално правна норма обществени отношения. Обект на защита са обществените отношения по опазването живота и здравето на всички участници в движението по пътищата – водачи, пътници и пешеходци. В този ред на мисли, следва да се отбележи, че управлението на моторно превозно средство е правно регламентирана дейност с безспорно голям риск за водача, пътуващите с него и всички останали участници в движението. Няма спор в настоящия случай, че жалбоподателят е преминал през съответното обучение, обуславящо отлично познаване на нормативната уредба, регламентираща извършваната от него дейност, поради което не може да става и дума за маловажен случай на административно нарушение.

Липсват и обстоятелства, които да обуславят по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид, като например наличието на обективни причини, довели до извършване на нарушението. Обстоятелството, че жалбоподателят е следвало да посети личния си лекар, не е оневиняващо обстоятелство, нито пък представлява обективна причина, довела до извършване на нарушението, тъй като това посещение е било предварително планирано и не е било свързано с необходимостта от спешна и неотложна медицинска помощ. Красноречиво доказателство в тази насока са и самите действия на жалбоподателя Й.М., който независимо, че е имал записан час при личния си лекар, е преценил, че преди да отиде при него, следва да спре управлението от него автомобил, за да направи забележка на водача на товарния автомобил „*****“ с рег. № ***** за неправилното паркиране. Именно в резултат на това свое действие и нарушението на императивното правило на чл. 96 от ЗДвП от страна на жалбоподателя е настъпил и вредоносният резултат, тъй като същият, вместо да отиде при личния си лекар, е слязъл от управляваното

от него моторно превозно средство, за да направи забележка за неправилно паркиране на водача на товарния автомобил, без обаче да вземе мерки управляваният от самия него автомобил да не може да се приведе в движение или да потегли сам.

В ЗАНН не е уредена отговорността за разноси на страните и съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила, за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне на разноси на свидетели и вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби пред административния съд и предложения за възобновяване се прилагат разпоредбите на НПК.

Предвид изхода на делото – потвърждаване на наказателното постановление и на основание чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 3 от НПК, Й. Д. М. следва да заплати по сметка на Районен съд Добрич разноските по делото в размер на 350 /триста и петдесет/ лв., представляващи възнаграждение на вещо лице по изготвената автотехническа експертиза в съдебно заседание.

Въззиваемата страна не претендира разноси по делото.

С оглед изложеното, съдът намира, че наказателното постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде изцяло потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 21-0851-000074 от 27.01.2021 г., издадено от Началника на сектор „Пътна полиция” към ОДМВР-Добрич, с което на Й. Д. М., ЕГН *****, с адрес: ***** за нарушение по:

- чл. 96 от ЗДвП, на основание чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 20 /двадесет/ лв.

- чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания ГЛОБА в размер на 50 /петдесет/ лв. и **ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МОТОРНО ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО** за срок от 1 /един/ месец.

ОСЪЖДА Й. Д. М., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати по

сметка на Районен съд Добрич сторените по делото разноси в размер на 350 /триста и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд Добрич в 14-дневен срок от уведомяването на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____